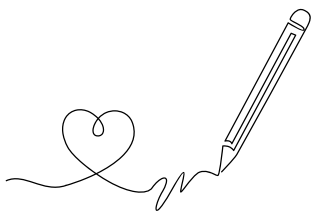

Горан Несторовић
КАДА СРЦЕМ ПИШЕШ

Уредник

Горан Јањић, дипл. инж.

Рецензент

Перо Зубац, књижевник

Горан Несторовић

КАДА
СРЦЕМ
ПИШЕШ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПРЕДГОВОР

Песме ове збирке настале су ненамерно, а њихова језгровитост представља невиност душе у којој се огледају најискренији осећаји, што и сам наслов каже. Аутор није познато поетско име, стога се определио да у свом првенцу пренесе само оно што му је срце шапутало.

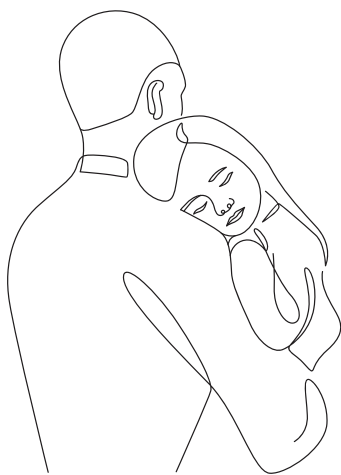
Песме су настале у различитим периодима и одраз су тренутног расположења без обзира да ли је оно светлијим или тамнијим бојама изражено. Једина водиља била је да ниједна од песама нема негативну конотацију и да свака чини животне ситуације што реалнијим, баш онаквим како то срце осећа.

Жеља је била оставити траг на папиру,

А уколико се питате зашто...

*Јер шалас носи са собом све леиње љубави,
сваки ѿвеџарац одува шајне са сеоске иџранке
и свака каџ кише скида шминку са лица
девојке која исџраћа војника...*

ЉУБАВНЕ...

Када срцем пишеш

Расути папири налазе се свуда
на њима песме а са њима чуда
љубав што помера државне границе
осећања велика за мале странице.

Свуда око мене белешке многе
правила за писање чине их строге
а нису вала верујте људи
ако сам грешио, нек' ми се суди.

Јер ја сам срцем писао само
завирио у душу ту и тамо
пренео оно што свако види
неко то воли а неко се стиди.

Белешке неретко изгубе место
па се на себе љутим често
јер када изрони мисао стварна
песма престаје бити нестварна.

И она живи својим животом
пунећи срце и душу добротом
е то је жеља моја само
да од живота најбоље дамо.

А свако чељаде има оно зрно
зрно душе и доброте
и свако више светло нег' црно
бар на моменат да нема страхоте.

Папири, блокчићи и белешке
нису оне баш тако тешке
свуд' око мене, на све стране
морам их наћи натенане.

Јер нека белешка прича о срећи
негде је муж, момак ил' неко трећи
сваки тај папир јутро је ново
у смирај дана стаће и ово.

Можда кроз белешку препознаш себе
могуће лик личи баш на тебе
а песма чини да после ње схватиш
оном истинском да се вратиш.

И тако верујте дан за даном
са налив пером својим другом
на брду белешки с' понеком маном
путујем често истом пругом.

На прузи овој ја сам тај
који свира почетак и крај
на крају сваког тунела мог
препознај и делић живота свог.

Белешке, блокови, папири сви
терају мене да пишем ти
да пишем што срце и душа зна
нека се свако од Вас препозна.

А шта то пишем браћо моја
јел' то својина моја ил' твоја,
откуцаји срца не зна им се броја
ил' то је одело универзалног кроја.

Е, то је оно што свима треба
од пропланка до плавог неба
То птица у лету младима каже
искрено а не да се лаже;
То цура што је добрано трудна
осећа док спава и када је будна;
То учитељ кад учи ђаке
...,витаминае једите, не жваћите жваке"...;
То мајка погачу када меси
осећа берићет што ће да се деси;
То војник земљу када брани
све интересе оставља по страни;
То сељак када оре плугом
осећа се својим а не слугом;
То брат сестру кад на игранку прати
саветује на време да се врати;
То кућу мајстори кад' подижу
блокови, цигле тако се нижу.

Е, то је оно што треба свима
срећу и искреност свако да има,
свако нек' воли туђу срећу
не дам своје ал' туђе нећу.

Свако ко чита редове ове
нека се слободним човеком зове.

Ко је та жена

Она је ту и поред тебе,
она је увек спремна да слуша,
и никад не жали да преда себе,
ако је искрена твоја душа.

Она је ту и поред тебе,
она је узглавље само твоје,
кад хладна студен почне да гребе,
и кад' се у старости године броје.

Она је она и није ко друге,
она је спремна тебе да прати,
она је ту и посред туге,
то ваљда не треба причати.

Када би неко хтео рећи,
кол'ко је важна улога њена,
све што радом ти желиш стећи,
она уз тебе, к'о каква сена.

Она уз тебе и ти уз њу,
скупа сте јаки, моћни и снажни,
не може нико ништа порећи,
и само заједно ви сте важни.

Важни, јер љубав је само то,
важни, јер срца дамар је Ваш,
осећај један НЕ, већ безмало сто,
не мораш рећи, јер то знаш.

Да, да она је та,
она јединствена, жена из снова,
она је, она, она прва,
и никад није иста, већ увек свежа и нова.

Ко је она, ко је та жена,
ко је она то сјајно биће,
изјутра рашчешљана; помало сена,
с' првим зрацима Сунца и кад зора свиће.

Ко је она која по дану
на улици, кући и ма где ја био,
због њеног осмеха моје мисли стану,
озарен поглед чини се мио.

Тај поглед јасан и заводљив,
та коса мека к'о памук млад,
усана румен јак, неодољив,
то не описује писац сад.

Она је мени и тад' и сад,
нешто нестварно и просто чедно,
био ја старац ил' момак млад
мени је исто и свеједно.

Ко је та жена коју сањам,
кад без ње не могу ни ноћ ни дан,
Бога да молим, Алаху се клањам,
кад дању лутам, а ноћу сам сâм.

У срце моје она се скрила,
а само јуче кад смо се срели,
и мен' се чини ту увек је била,
и цео век ми се волели.

Да л' је то срећа или не,
наћи девојку по својој мери,
кад то се деси, све се преокрене,
ако не верујеш ти сам провери.

Мојој Бранки

30/11/2022